

U Z N E S E N I E

Najvyšší súd Slovenskej republiky v právnej veci navrhovateľky **K. C.**, bývajúcej v R., zastúpenej advokátkou JUDr. Andreou Andrášiovou, so sídlom v Rimavskej Sobote, Hlavné námestie 14, proti odporcovi **ZH Kredit, s.r.o.**, so sídlom v Bratislave, Dvořákovo nábrežie 8/A, Bratislava, zastúpenému JUDr. Felixom Neupauerom, advokátom so sídlom v Bratislave, Karadžičova 10, **o zaplatenie 470 € s príslušenstvom**, vedenej na Okresnom súde Bratislava II pod sp. zn. 15 C 216/2013, o dovolaní odporcu proti uzneseniu Krajského súdu v Bratislave z 31. januára 2014 sp. zn. 9 Co 579/2013, takto

r o z h o d o l :

Dovolanie **o d m i e t a .**

Navrhovateľke náhradu trov dovolacieho konania nepriznáva.

O d ô v o d n e n i e

Navrhovateľka podala 11. februára 2013 na Okresnom súde Rimavská Sobota návrh na vydanie platobného rozkazu, ktorým sa voči odporcovi domáhala zaplatenia 470 € s príslušenstvom titulom bezdôvodného obohatenia. V podanom návrhu uviedla, že odporca nemá od nej nárok na zaplatenie akejkoľvek sumy a nemá nárok ani na sumu, ktorú mu uhradila na základe jeho výziev vo výške 470 €, pretože ide o plnenie bez právneho dôvodu. Žiadala, aby súd uložil odporcovi povinnosť zaplatiť navrhovateľke sumu 470 € s 5,75 % úrokom z omeškania ročne odo dňa 6. februára 2013 do zaplatenia a nahradiť jej trovy konania spočívajúce v zaplatenom súdnom poplatku vo výške 28 €, ako aj trovy právneho zastúpenia na účet právnej zástupkyne, všetko do troch dní odo dňa právoplatnosti rozsudku.

Okresný súd Rimavská Sobota potom ako vyzval navrhovateľku na zaplatenie súdneho poplatku vo výške 28 € a navrhovateľka 13. júna 2013 súdny poplatok v predpísanej výške uhradila, vydal dňa 17. júna 2013 platobný rozkaz, ktorým podanému návrhu vyhovel.

Proti uvedenému platobnému rozkazu podal odporca odpor, v ktorom žiadal návrh navrhovateľky zamietnuť a okrem iného namietol aj miestnu nepríslušnosť konajúceho súdu.

Na základe tejto námietky odporcu, ktorú uskutočnil pri svojom prvom úkone, ktorý mu patril, Okresný súd Rimavská Sobota postúpil spis z dôvodu miestnej príslušnosti Okresnému súdu Bratislava II.

Okresný súd Bratislava II uznesením zo 6. septembra 2013 č. k. 15 C 216/2013-122 uložil odporcovi zaplatiť súdny poplatok vo výške 28 € za podanie odporu podľa položky č. 1 písm. a/ v spojení s bodom 5. Poznámky k položke Sadzobníka súdnych poplatkov (ďalej len „Sadzobník“), ktorý tvorí prílohu zákona č. 71/1992 Zb. o súdnych poplatkoch a poplatku za výpis z registra trestov (ďalej len „zákon č. 71/1992 Zb.“).

Uznesenie Okresného Bratislava II zo 6. septembra 2013 č. k. 15 C 216/2013-122 napadol odporca odvolaním argumentujúc tým, že nemá povinnosť zaplatiť súdny poplatok, lebo konanie je v danom prípade vecne oslobodené od súdneho poplatku podľa § 4 ods. 1 písm. c/ zákona č. 71/1992 Zb.

Krajský súd v Bratislave uznesením z 31. januára 2014 sp. zn. 9 Co 579/2013 odvolaním napadnuté uznesenie súdu prvého stupňa potvrdil. V odôvodnení uviedol, že odporca ako postupník uzatvoril so správcom konkurznej podstaty pôvodného veriteľa úpadcu Perspektíva družstevná zdravotná poisťovňa v konkurze ako postupcom zmluvu o postúpení pohľadávok, na základe ktorej navrhovateľ nadobudol pohľadávku voči odporcovi. Konanie, ktoré je predmetom sporu, nie je teda konaním vo veciach zdravotného poistenia v zmysle zákona č. 273/1994 Z.z. o zdravotnom poistení, financovaní zdravotného poistenia, o zriadení Všeobecnej zdravotnej poisťovne a o zriaďovaní rezortných, odvetvových, podnikových a občianskych zdravotných poisťovní, nakoľko v súdnej právnej veci nejde o vzťah medzi zdravotnou poisťovňou a platiteľom poistného, a preto sa vecné oslobodenie od súdneho poplatku podľa § 4 ods. 1 písm. c/ zákona č. 71/1992 Zb. na posudzovanú vec nevzťahuje, pretože predmetom konania je vydanie bezdôvodného

obohatenia, a preto napadnuté uznesenie súdu prvého stupňa ako vecne správne v zmysle § 219 ods. 1, 2 O.s.p. potvrdil.

Uvedené uznesenie odvolacieho súdu napadol odporca dovolaním, v ktorom žiadal zrušiť rozhodnutie krajského súdu a vec vrátiť krajskému súdu na ďalšie konanie, lebo v danom prípade mu bola ako účastníkovi konania postupom súdu odňatá možnosť konať pred súdom (§ 241 ods. 2 písm. a/ O.s.p. v nadväznosti na ustanovenie § 237 písm. f/ O.s.p.). Tvrdil, že uznesenie krajského súdu je nedostatočne odôvodnené, arbitrárne, čo v konečnom dôsledku spôsobuje jeho nezákonnosť. V ďalšej časti podaného dovolania rozobral v čom považuje právny názor krajského súdu za nesprávny.

Najvyšší súd Slovenskej republiky ako súd dovolací (§ 10a ods. 1 O.s.p.) po zistení, že dovolanie podal včas odporca zastúpený v súlade s § 241 ods. 1 veta druhá O.s.p., bez nariadenia dovolacieho pojednávania (§ 243a ods. 3 O.s.p.) skúmal, či tento opravný prostriedok smeruje proti rozhodnutiu, proti ktorému ho zákon pripúšťa.

Dovoláním možno napadnúť právoplatné rozhodnutia odvolacieho súdu, pokiaľ to zákon pripúšťa (§ 236 ods. 1 O.s.p.).

V prejednávanej veci smeruje dovolanie proti uzneseniu odvolacieho súdu. V zmysle § 239 ods. 1 O.s.p. je dovolanie proti uzneseniu odvolacieho súdu prípustné, ak a/ odvolací súd zmenil uznesenie súdu prvého stupňa, b/ odvolací súd rozhodoval vo veci postúpenia návrhu Súdnemu dvoru Európskych spoločností (§ 109 ods. 1 písm. c/ O.s.p.) na zaujatie stanoviska. Dovolanie nie je prípustné proti rozhodnutiu odvolacieho súdu, ktorým sa odmietlo odvolanie proti rozhodnutiu súdu prvého stupňa o zamietnutí návrhu na prerušenie konania podľa § 109 ods. 1 písm. c/ O.s.p. V zmysle § 239 ods. 2 O.s.p. je dovolanie prípustné tiež proti uzneseniu odvolacieho súdu, ktorým bolo potvrdené uznesenie súdu prvého stupňa, ak a/ odvolací súd vyslovil vo svojom potvrdzujúcom uznesení, že je dovolanie prípustné, pretože ide o rozhodnutie po právnej stránke zásadného významu, b/ ide o uznesenie o priznaní (nepriznaní) účinkov cudziemu rozhodnutiu na území Slovenskej republiky.

Uznesenie odvolacieho súdu, ktoré napadol odporca dovolaním, nemá znaky žiadneho z vyššie uvedených uznesení. Odvolací súd napadnutým uznesením potvrdil uznesenie súdu

prvého stupňa, dovolanie ale nesmeruje proti potvrdzujúcemu uzneseniu uvedenému § 239 ods. 2 písm. a/ až b/ O.s.p. Dovolanie odporcu preto podľa ustanovení § 239 ods. 1 a 2 O.s.p. prípustné nie je.

Prípustnosť dovolania odporcu by v preskúmvanej veci prichádzala do úvahy len ak by v konaní došlo k niektorej z procesných väd taxatívne vymenovaných v § 237 O.s.p. Podľa tohto ustanovenia je dovolanie prípustné proti každému rozhodnutiu (aj uzneseniu), ak a/ sa rozhodlo vo veci, ktorá nepatrí do právomoci súdov, b/ ten, kto v konaní vystupoval ako účastník, nemal spôsobilosť byť účastníkom konania, c/ účastník konania nemal procesnú spôsobilosť a nebol riadne zastúpený, d/ v tej istej veci sa už prv právoplatne rozhodlo alebo v tej istej veci sa už prv začalo konanie, e/ sa nepodal návrh na začatie konania, hoci podľa zákona bol potrebný, f/ účastníkovi konania sa postupom súdu odňala možnosť konať pred súdom, g/ rozhodoval vylúčený sudca alebo bol súd nesprávne obsadený, ibaže namiesto samosudcu rozhodoval senát. Z hľadiska prípustnosti dovolania podľa uvedeného ustanovenia nie je predmet konania významný; ak v konaní došlo k niektorej z väd vymenovaných v § 237 O.s.p., možno ním napadnúť aj rozhodnutia, proti ktorým je inak dovolanie neprípustné (viď napríklad R 117/1999, R 34/1995 a tiež rozhodnutia Najvyššieho súdu Slovenskej republiky uverejnené v časopise Zo súdnej praxe pod č. 38/1998 a č. 23/1998). Osobitne ale treba zdôrazniť, že pre záver o prípustnosti dovolania v zmysle § 237 O.s.p. nie je významný subjektívny názor účastníka konania tvrdiaceho, že došlo k vade vymenovanej v tomto ustanovení; rozhodujúcim je výlučne zistenie (záver) dovolacieho súdu, že k tejto procesnej vade skutočne došlo.

Odporca procesné vady konania v zmysle § 237 písm. a/ až e/ a g/ O.s.p. netvrdil a existencia týchto väd nevyšla v dovolacom konaní najavo. Prípustnosť jeho dovolania preto z týchto ustanovení nevyplýva.

Z obsahu dovolania je zrejmé, že odporca namietal nedostatočnosť odôvodnenia a arbitrárnosť odôvodnenia odvolacieho súdu, čo je dovolacím dôvodom podľa § 237 písm. f/ O.s.p. Dovolací súd však túto vadu konania v zmysle § 237 písm. f/ O.s.p. nezistil.

Podľa § 157 ods. 2 O.s.p. v odôvodnení rozsudku (uznesenia) súd uvedie, čoho sa navrhovateľ (žalobca) domáha, a z akých dôvodov, ako sa vo veci vyjadril odporca (žalovaný), prípadne iný účastník konania, jasne a výstižne vysvetlí, ktoré skutočnosti

považuje za preukázané a ktoré nie, z ktorých dôkazov vychádzal a akými úvahami sa pri hodnotení dôkazov riadil, prečo nevykonal ďalšie návrhy na dôkazy a ako vec právne posúdil. Súd dbá na to, aby odôvodnenie bolo presvedčivé.

Vady konania vymedzené v zhora citovaných častiach ustanovenia § 237 O.s.p. sú vo svojej podstate porušením základného práva účastníka súdneho konania na spravodlivý proces, ktoré právo zaručujú v podmienkach právneho poriadku Slovenskej republiky okrem zákonov aj čl. 46 a nasl. Ústavy Slovenskej republiky a čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd. Podľa judikatúry Európskeho súdu pre ľudské práva (napr. Ruiz Torija c/a Španielsko z 9. decembra 1994, Séria A, č. 303-A), Komisie (napr. stanovisko vo veci E.R.T. c/a Španielsko z roku 1993, sťažnosť č. 18390/91) a Ústavného súdu Slovenskej republiky (nález z 12. mája 2004 sp. zn. I. ÚS 226/2003), treba za porušenie práva na spravodlivé súdne konanie považovať aj nedostatok riadneho a vyčerpávajúceho odôvodnenia súdneho rozhodnutia.

Pretože povinnosť súdu riadne odôvodniť rozhodnutie je odrazom práva účastníka na dostatočné a presvedčivé odôvodnenie spôsobu rozhodnutia súdu, ktoré sa vyporiada i so špecifickými námietkami účastníka; porušením uvedeného práva účastníka na jednej strane a povinnosti súdu na strane druhej sa účastníkovi konania (okrem upretia práva dozvedieť sa o príčinách rozhodnutia práve zvoleným spôsobom) odníma možnosť náležite, skutkovo aj právne argumentovať proti rozhodnutiu súdu (v rovine polemiky s jeho dôvodmi) v rámci využitia prípadných riadnych alebo mimoriadnych opravných prostriedkov.

Neodôvodnené a tým aj nepreskúmateľné súdne rozhodnutia zakladajú protiústavný stav, pretože podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky sa ukladá súdom zákonom ustanoveným postupom – teda v súlade s § 169 ods. 1 O.s.p. (§ 157 ods. 2) poskytovať ochranu právam, ktoré sú predmetom občianskeho súdneho konania. Vždy však musí byť predmetom veľmi starostlivej úvahy, kedy o taký prípad pôjde; a oň by išlo napríklad vtedy, ak by sa odvolacie súdne rozhodnutie obmedzilo len na arbitrárne odôvodnenie.

Za arbitrárny, resp. nedostatočne zdôvodnený treba považovať rozsudok všeobecného súdu aj v situácii, keď všeobecný súd svoj právny záver nezdôvodní zo všetkých zákonných hľadísk, ktoré v danej veci prichádzajú do úvahy (nález Ústavného súdu Slovenskej republiky sp. zn. I. ÚS 154/2005 z 28. februára 2006).

Dovolací súd v rámci svojej prieskumnej činnosti nezistil, že by napadnuté rozhodnutie odvolacieho súdu trpelo vadou nedostatku riadneho odôvodnenia. Odvolací súd v odôvodnení uznesenia citoval zákonné ustanovenia, poukázal aj na rozhodnutie Najvyššieho súdu Slovenskej republiky a svoje rozhodnutie aj riadne odôvodnil.

Dovolací súd dospel k záveru, že uznesenie odvolacieho súdu spĺňa vyššie uvedené kritériá pre odôvodňovanie rozhodnutí v zmysle § 169 ods. 1 O.s.p. (§ 157 ods. 2 a § 219 ods. 1, 2 O.s.p.) a preto ho nemožno považovať za nepreskúmateľné, neodôvodnené, či zjavne arbitrárne (svojvoľné). Odôvodnenie uznesenia zodpovedá základnej (formálnej) štruktúre odôvodnenia rozhodnutia.

Pokiaľ ďalej dovolateľ tvrdí, že so zreteľom na ním v konaní opisované okolnosti mu bol vyrubený súdny poplatok v situácii, v ktorej mu nemal byť vyrubený, a konkretizuje, že v zmysle § 4 ods. 1 písm. c/ zákona č. 71/1992 Zb. o súdnych poplatkoch a poplatku za výpis z registra trestov v znení neskorších predpisov je od súdneho poplatku oslobodené súdne konanie vo veciach zdravotného poistenia, sociálneho zabezpečenia vrátane nemocenského poistenia, dôchodkového zabezpečenia, štátnych sociálnych dávok, sociálnej pomoci a poistenia v nezamestnanosti, aktívnej politiky trhu práce a garančného fondu a poskytovania zdravotnej starostlivosti z rozhodujúceho – obsahového – hľadiska namieta, že napadnuté rozhodnutie súdu nižšieho stupňa spočíva na nesprávnom právnom posúdení veci. Právnym posúdením je činnosť súdu, pri ktorej zo skutkových zistení vyvodzuje právne závery a na zistený skutkový stav aplikuje konkrétnu právnu normu. O nesprávnu aplikáciu právnych predpisov ide vtedy, ak súd nepoužil správny právny predpis alebo ak síce aplikoval správny právny predpis, nesprávne ho ale interpretoval alebo ak zo správnych skutkových záverov vyvodil nesprávne právne závery.

Nesprávne právne posúdenie veci je síce relevantný dovolací dôvod v tom zmysle, že ho možno uplatniť v procesne prípustnom dovolaní (viď § 241 ods. 2 písm. c/ O.s.p.), samo nesprávne právne posúdenie veci ale prípustnosť dovolania nezakladá (viď tiež R 54/2012 a viaceré rozhodnutia najvyššieho súdu, napríklad sp. zn. 1 Cdo 62/2010, 2 Cdo 97/2010, 3 Cdo 53/2011, 4 Cdo 68/2011, 5 Cdo 44/2011, 6 Cdo 41/2011 a 7 Cdo 26/2010). Nejde totiž o vadu konania uvedenú v § 237 O.s.p., ani znak (atribút, stránku) rozhodnutia, ktorý by bol uvedený v § 239 O.s.p. ako zakladajúci prípustnosť dovolania.

Z dôvodov uvedených vyššie Najvyšší súd Slovenskej republiky dovolanie odporcu odmietol podľa § 243b ods. 5 O.s.p. v spojení s § 218 ods. 1 písm. c/ O.s.p. ako procesne neprípustné.

O náhrade trov dovolacieho konania rozhodol dovolací súd podľa § 243b ods. 5 v spojení s ustanoveniami § 224 ods. 1 a § 142 ods. 1 O.s.p., keď navrhovateľke v dovolacom konaní žiadne trovy nevznikli.

Toto rozhodnutie prijal senát Najvyššieho súdu Slovenskej republiky pomerom hlasov 3 : 0.

P o u č e n i e : Proti tomuto uzneseniu nie je prípustný opravný prostriedok.

V Bratislave 30. júla 2015

JUDr. Martin Vladik, v.r.
predseda senátu

Za správnosť vyhotovenia : Jarmila Uhlířová